LA CAPĂTUL SPERANTEI

AURELIUS BELEI

Reprezentant de vârf al SF-ului brăilean, Aurelius Belei a încercat să impună „tehnolirismul”, un stil în aparenţă ciberpunk, dar obsedat de problemele spiritualităţii.

Opreşte-te pentru o clipă, Omule, şi priveşte adânc în jurul tău! ţipa groaznic, clipă de clipă, umbra cumplit de rece şi pustie a Pământului.

Homo Universalis dispăruse de mult, fugărit atroce de suflurile genetice ale superbombelor. Dispăruse în scurgerea timpului, ca un laş incorigibil, lăsându-şi în urmă resturi mizere din crusta umană, sintetizate la nivel de hoardă primară de cei ce nu-şi ştiuseră niciodată definiţia, istoria, axa tulburătoare a genezei, de *ei*... Cei care nu se puteau opri, nu aveau timpul necesar, cei ce nu aveau nici măcar unde să mai privească, ce să mai privească... Rătăceau în haite, cenuşii, zdrenţăroşi, veşnic înfometaţi, scormonind cu scoabe ruginite şi grele mormanele de moloz, cenuşa, gurile mâluite ale canalizărilor dislocate. Rătăcind blestemaţi, să supravieţuiască totuşi, rătăcind de-a lungul cărărilor înguste bătătorite de înaintaşii ce se odihneau acum, probabil, liniştiţi lângă o urmă de rai, pe undeva, peste tot, prin rămăşiţele tenebroase ale civilizaţiei. Însetaţi de o fărâmă de speranţă. Rătăcind...

* * *

Departe, foarte departe, perfect izolat de miasmele fetide ale lumii mustind de descompunere lentă, Creatorul-de-vise, tulburat de tăria acidulată a timpului, înăbuşindu-şi suspinele singurătăţii în valuri din ce în ce mai minuscule de speranţă, aştepta.

* * *

Pe creasta înţepenită a unei dune înalte de metal şi sticlă calcinată, Tătucul se opri obosit, adulmecând. Adierea firavă a soarelui bolnav, eclip-

sat de imenşi nori de cenuşă şi praf radioactiv, îi înăsprise chipul, i-l lustruise cu furie, particulele carbonice tăindu-i urme adânci, ucigându-i încet, dar sigur, epiderma uscată, crestată ani de-a rândul de infecţii necunoscute, înfiorătoare. Anii se strângeau nevolnici pe părul vieţii. Nu peste mult timp, ştia prea bine, aproape că simţea clipa aceea dându-i neruşinată târcoale, va pleca şi el, aşa cum se pleacă întotdeauna *dincolo,* singur, plin de amintiri, vise şi speranţe deşarte... Tătucul! Datoria lui era să lase celorlalţi, drept moştenire, măcar siguranţa unui teritoriu bun, cu acoperişuri neumblate, care să le ferească ochii şi mufele-racordor de picăturile acide ale ploilor, un loc cu canale, gropi şi subsoluri cât de cât necercetate, să le lase măcar iluzia unei fărâme de speranţă pentru atunci, când el nu va mai fi... Aşa fusese dintotdeauna. Pentru un Tătuc, grija pentru comunitatea în care a văzul lumina plăpândă a vieţii era mai presus de toate. Chiar dacă viaţa era în permanenţă insipidă şi sortită rătăcirilor nesfârşite, obositoare şi pline de deziluzii amare.

* * *

Departe, Creatorul-de-vise număra, cuprins de febra nerăbdării, clipele fierbinţi ce-i torturau aşteptarea. În lumea aceea sumbră, înnegrită de haos şi foamete delirantă, era singurul care îi aştepta, asemeni luminiţei din capătul tunelului, simţindu-le venirea.

* * *

Pierdut în gânduri, Tătucul îi privea liniştit, cu respectul bătrânului care a văzul şi ştie multe, dar şi cu multă, foarte multă milă. Jos, printre tonele de cabluri şi zgură, urlau, grohăiau, ţopăiau fericiţi când vreunul mai norocos dezvelea restul uscat al unui ciolan sau o piele infectă de animal, mutageni care de mult nu se mai încadrau şabloanelor zoologice ştiute cândva de bătrânii dintru început ai comunităţii.

Războiul se sfârşise în umbra anilor, pierdut în negura vremilor şi amintirilor ciopârţite de durere şi foame, asta o ştiau cu toţii, dar amintirea a tot ceea ce fusese înainte plutea, cioburi-cioburi, mereu nemuritoare, rece, înfiorător de inospitalieră, pretutindeni prin întunericul minţilor lor îngheţate, acuzându-i pe ei, parcă. Acuzându-i de eterna greşeală a omenirii ce dintotdeauna şi-a sfidat nepăsătoare limitele existenţei şi s-a jucat de-a Războiul, glumind lugubru, mizând mortal pe toate frumuseţile vieţii. Şi pierzând aiurea într-un final demenţial, aproape teatral, ireal de adevărat,

fără nici o speranţă.

Iar foamea, nenorocita lor foame, nivelată cu greu de impulsurile neuronale ale ecranelor full-game, artefacte ce supravieţuiseră uimitor ploilor corozive şi care le mai colorau, din când în când, existenţa, îi târa acum necontenit, peste tot, cutreierând blestemaţi Pământul, rătăcind, căutând, rătăcind...

* * *

Şi în acea zi, departe de locul naşterii sale, dincolo de munţii înfăşuraţi în ceţuri galbene, ucigătoare, printre drumuri crăpate şi îngrozitoare pustiuri, Tătucul zări o luminiţă. Îndepărtată, sclipind vie la capătul unei panglici fibroptice, luminând un panou de tablă pe care cineva mâzgălise cu creionul chimic:

ATENŢIE!
AICI SE GĂSEŞTE MINUNEA:
AICI E CEEA CE VA SALVA
OMENIREA,
APROPIE-TE RĂTĂCITORULE!
NU-ŢI FIE TEAMĂ!

Dintre toţi, doar Tătucul mai reuşea să descifreze, cu mare încetineală, silabisind greoi, bolborosind cu limba printre dinţi, semnele acelea ciudate, aproape şterse de vreme şi ploaie, numite cândva litere. Cuvinte, sensuri, semnificaţii, mesaje... Tătucul se lumină dintr-o dată, cuprins de-o undă ascunsă de bucurie, da, asta era, un mesaj pentru el şi ai lui, sărmanii rătăcitori ai lumii.

— Bine aţi venit, preafericiţilor! Bucuraţi-vă de viaţă, supremul dar lăsat de mama natură, şi lăsaţi-mi mie, un biet muritor, şansa de a vă oferi minunea, şansa voastră de a supravieţui! Nu vă fie teamă!

Câţiva fugiră speriaţi la auzul cuvintelor acelea *rostite*. Ceilalţi, destul de nedumeriţi, încremeniră.

Îl vedeau. Cu toţii. Un bătrânel săltând uşor peste suta anilor, cu o nuanţă translucidă a părului şi cu tâmplele, ciudat, neperforate de mufe artizanale. Aşa ceva nu mai văzuseră niciodată. Nici măcar pe programele ce rătăceau neîntrerupt prin cablurile non-energetice. Nici în visele neurotice. Nicăieri.

Atât de necesarele mufe-racordor neuronale pe care le primeau ca

semn de supravieţuire şi distincţie a hoardei imediat după naştere, şi pe care şi le înfigeau avizi în ramele intacte ale soft-urilor inteligente de pe marginile ecranelor full-game uitate de risipirea râncedă a lumii, erau prima şi ultima dintre plăcerile gratuite pe care şi le puteau oferi în scurtele şi atât de rarele, clipe de popas. Şi erau mândri de ele. Toţi rătăcitorii, atâţia câţi mai rămăseseră, se bălăceau conştienţi, aiurând vise neurotice în mirajele programelor de saturaţie: foame, sex, sete, fericire...

Bătrânul acela era *altfel.*

„Toate lucrurile au o explicaţie”, se surprinse Tătucul gândind şi ideea aceea, firavă şi molcomă ce-i mângâia logica inferioară, îl inhiba, îi producea o spaimă acută, neînţeleasă. Şi asta nu era bine. Nici pentru el, nici pentru ai săi. Trebuia să se calmeze, să fie atent, să emane demnitate, să fie în continuare el însuşi. Tătucul.

De undeva, porniră melodioase acordurile pure ale unui complex muzical cibernetic. Grohăituri de admiraţie izbucniră la unison, pseudo-fredonând intonaţia sunetelor cristaline.

— Nu vă fie teamă! rosti cald Creatorul-de-vise. Apropiaţi-vă! Le făcea semne cu mâinile, semne de apropiere, prieteneşti.

Muzica curgea înăuntrul lor nepotolită şi, totodată, cumplit de liniştitoare.

Tătucul privi atent preţ de câteva clipe mogâldeaţa în straie strălucitoare, impecabile, trasate şi înflorate parcă de o mână nepământeană. Apoi, mângâindu-i pe toţi cu privirea, fluieră scurt, într-un anumit fel şi gloata înfometată se apropie cu grijă, cu ochii mari, cu palmele încleştate de cablurile mufelor, printre maldărele de sârme, beton şi filamente răsucite, de cupola semiîngropată în care intrase bătrânul. Un buncăr.

Priveau lacomi prin gemuleţele prăfuite de plastolit, enorm de groase, ale filtrelor de aerisire. Mulţi dintre ei, în marea lor majoritate tineri, nu înţelegeau. Dar dacă Tătucul ordonase, orice, trebuiau să se supună orbeşte. Lui îi datorau totul, până şi viaţa, fărâma aceea de existenţă larvară.

— Ceea ce veţi vedea este, într-adevăr, o minune, o strălucită cucerire a ştiinţei, definitivată de geniul uman pus în slujba exclusivă a umanităţii şi păcii! Priviţi şi minunaţi-vă!

Vocea se auzea venind de peste tot, se infiltra călduţă prin trupuri, prin suflete... Şi mai era şi muzica aceea fantastică ce le tot îndulcea simţurile trezite dintr-o dată din amorţeală...

Priveau. O masă. Nu se putea! Nu le venea să creadă, nu, categoric nu, ceea ce vedeau nu era o hologramă publicitară. Lipseau inerentele fluctuaţii

de nuanţe. Ceea ce vedeau era adevărat! O masă încărcată cu nenumărate feluri de mâncare, în încăperea aceea specială, izolată de poftele lor. Tătucul zâmbi, aşteptând ca din moment în moment să se dumirească în legătură cu sensul celor ce se petreceau acolo, în faţa ochilor lor tulburaţi, înăuntrul buncărului, dincolo de gemuleţe. Intră în încăpere un bărbat, tot fără mufe-racordor, dar mult mai tânăr, şi se aşeză liniştit la masa încărcată cu bucale. Îşi frecă satisfăcut palmele privind cu interes mâncărurile, apoi trase către sine, printre salatiere şi prăjituri, un platou cu peşte frumos ornat în maioneză şi începu să mănânce.

Tătucul, fără să vrea începu să saliveze, încercă să se împotrivească firii, dar nu era cu putinţă. Câţiva, mai slabi, prinseră să scâncească, agitându-şi capetele murdare, frecându-le de praful gemuleţelor.

Înăuntru, bărbatul mânca liniştit, pe chip îi apăruse urma unei senzaţii de plăcere, vedeau cu toţii că peştele îi place. Că nu era o hologramă, o simplă iluzie. Lângă bărbat apăru, pe neaşteptate, şi bătrânelul. Zâmbindu-le. Făcându-le semn să se apropie. Să intre chiar.

Însă, toţi. Dar absolut toţi, priveau la chipul Tătucului. Erau complet nedumeriţi. Şi foarte înfometaţi.

Fără să mai stea mult pe gânduri, Tătucul intră printr-un culoar strâmt, întunecat, în lumea aceea miraculoasă, minunată, ce le adăpostea de atâta amar de vreme speranţa. Acolo era flacăra ce-i mânase peste faţa Pământului, chemându-i neîncetat, neobosită. Speranţa lor.

— Este, pur şi simplu, o minune! zâmbi bătrânelul, făcându-i semn, luându-l lângă el, lângă masă. Tătucul simţi un fulger spulberându-i măruntaiele şi pofta inundându-l lacomă, dar se abţinu. Din demnitate, din dragoste pentru cei de afară, ce-l priveau acum şi pe el. Aşteptând să-i soarbă reacţiile, să vadă cum se comportă. Trebuia să fie un exemplu.

Bărbatul terminase şi supa de legume şi trecuse la următorul fel de mâncare. Îşi turnă în farfuria albă, de porţelan, o porţie de paste aburinde. Era o gustare de roşii cu macaroane. Creatorul-de-vise împinse farfuriile goale printr-o deschizătură înăuntrul unei maşini. Trase de o manetă şi farfuriile urcară din nou, pe masă, încărcate. Bărbatul de la masă mânca cu poftă nedisimulată, îmbucătură după îmbucătură lingura-i lucra de zor, şi din când în când, dădea din cap, clipind, a mulţumire.

Tătucul îşi pironise în schimb privirea pe maşina în care intrau platourile golite. Zumzăia a hrană, strălucind de butoane şi lumini, era ceea ce căutau, ceea ce aveau nevoie. Murmurul de nerăbdare al celor de afară se auzea din ce în ce mai intens, pulsându-i în cap ca un impuls full-game deconectat de reţea.

— Doar *asta* vă mai poate ajuta! *Asta* e minunea! Bătrânelul îl privea adânc în ochi, vorbindu-i mereu. Tătucul se fâstâci puţin. Rezultatul e aici, totul e simplu, o sinteză chimică a elementelor de pretutindeni, o transformare, înţelegi? O transformare, asta e totul. Pentru voi, pentru viitorul omenirii istoria va începe din camera asta!

Între timp, bărbatul terminase câteva şniţele cu ouă. Apoi trecu la savurarea unui castron cu salată de fructe.

— Ce zici, îţi place? Minunea e a voastră, ia-o, numai aşa omenirea va supravieţui. Ia-o!

Tătucul îşi simţea capul arzând. Sorbea avid maşina aceea nemaiîntâlnită, extraordinară. Speranţa lor. Reuşi cu mare greutate să articuleze:

— Ce... vrei... în... schimb?

Creatorul-de-vise îl privea intens, surâzând, cu inima plină de bucurie. Îl făcuse să vorbească! îl forţase să gândească, să-şi deszăvoreze mecanismul logicii. Se potrivea perfect cu planurile sale.

— Alungaţi-vă cablurile! Ele vă înfometează, ele vă fac să tânjiţi după speranţă... Vă dau vise amare... Alungaţi-le şi veţi trăi liniştiţi! Minunea e aici, asta e singura voastră şansă!

Alături, la masă, bărbatul plin de satisfacţie şi saţietate aştepta să se ivească altă farfurie. Alt platou. Tort. Cafea. Limonade...

Tătucul strânse puternic din fălci, îşi duse mâna la tâmplă şi smulse firul, aruncând injectorul neuro-cablului prin zdrenţele unei ferestre. Aparatul însângerat se rostogoli, lovindu-se de fiare, şi se pierdu într-o gură de canal. Pe frunte i se zbătea violent o venă şi toată faţa îi era transpirată. Nu scosese un sunet, nici măcar nu icnise. Un firicel de sânge i se rostogolea pe tâmplă. Se întoarse demn către ferestruici şi ţipă de trei ori scurt, pocnind din degete, împungând aerul de câteva ori, în acelaşi sens. Urletele şi zbieretele celor de afară străpunseră dintr-o dată liniştea lumii, cutremurând-o printr-un vaier tânguitor, ce parcă implora o fărâmă de înţelegere neantului ce le împânzise minţile şubrede.

Bărbatul de la masă continua să mestece o felie de tort. Nu mai încăpea nici o îndoială. Era fericit.

— Gata. Acum e a voastră! Ia-o! Creatorul-de-vise îi întinse o cutie modulară învelită în fâşii laminate, lucitoare. Tătucul nu înţelegea. Luă cutia şi o privi nedumerii.

— E o mare realizare. Viitorul, toată omenirea de aici, din mâinile tale va porni!

Tătucul privi peste umărul bătrânului, arătându-i cu bărbia maşina ce servea felurile de mâncare. Îi apăruse un rictus de nervozitate.

— Aia... o... vreau!

Creatorul-de-vise începu să râdă încetişor, apoi îi vorbi calm. De fapt, el vorbea lumii întregi, lumii ce se năruise în propria-i delăsare, lumii ce se stingea înfometată de impulsurile ecranelor full-game, lumii în general.

— Aceea e o maşină cu hrană pentru demonstraţie. Toate felurile astea de mâncare, peştele, supa, legumele, macaroanele, prăjiturile, totul a fost păstrat într-o cantitate foarte mică, care, de altfel, s-a şi terminat, pentru acum. Pentru demonstraţie. Omul pe care-l vezi. Bărbatul acesta, este în întregime sintetizat, complet artificial, scos de reactorul chimic pe care-l ţii acum în mână! Şi, atenţie, nu se hrăneşte cu nimic! Eh, chestia cu masa a ţinut de protocolul reclamei. Asta e minunea!

Tătucul albi instantaneu.

Alături, manechinul tuşea îngrozitor.

Se înecase cu apă.